

РЕШЕНИЕ

№ 36668

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 05.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7554** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Порше Мобилити БГ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [жк], Бизнес П. С. № 1, комплекс Б., сграда 12, вх. А, ет. 2, представлявано от заедно действащите управител А. Д. П. и прокуриста Б. С. Д., чрез адвокат Н. Н., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. С, ет. 7, офис 74, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0967-000167 от 01.06.2025 г., издадена от началник група към сектор Пътна полиция към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) – В., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е прекратена регистрацията на ППС „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят счита, че заповедта е незаконосъобразна, като са налице основанията по чл. 146, т.3, т. 4 и т. 5 АПК за нейната отмяна. Твърди, че лекият автомобил, по отношение на който е приложена ПАМ, е предмет на договор за финансов лизинг, сключен между Порше Мобилити БГ ЕООД – лизингодател, и ИВ и СИЕ 2010 ЕООД ЕИК[ЕИК] – лизингополучател. Излагат се доводи относно добросъвестното поведение на жалбоподателя, който по никакъв начин не е допринесъл, нито е знаел за настъпилия с автомобила противоправен резултат. За нарушени се сочат и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК. Представено е и писмено становище от 04.11.2025 г., в което се развиват същите съображения. Претендира се отмяна на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка и присъждане на направените, във връзка с делото разноски.

Ответникът – началник група към сектор Пътна полиция към ОД на МВР – В., в писмено становище оспорва жалбата, като неоснователна. Възразява срещу размера на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 16 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 01.06.2025 г., около 07:50 ч., в [населено място], на кръстовище на ул. Мито О. и ул. Д. Д., Д. И. П. управлява лек автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Порше Мобилити БГ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]. При направена проверка е установено, че Д. И. П. е с отнето СУМПС въз основа на акт № GA3347736 от 29.05.2025 г. Направен е извод, че дружеството, чрез законния си представител, е допуснало/предоставило управлението на собствения си лек автомобил на лице с отнето по административен ред СУМПС, поради което, на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ от Закона за движението по пътищата, е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0967-000167 от 01.06.2025 г. от началник група към сектор Пътна полиция към ОДМВР – В., с която е прекратена регистрацията на МПС „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена на 25.06.2025 г. Жалбата, с която се оспорва заповедта е подадена чрез пощенски оператор, до Областна дирекция на вътрешните работи – В., сектор „Пътна полиция“, на 09.07.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция „Национална полиция“; 2. Главна дирекция „Гранична полиция“ в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи.

От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – В., със Заповед № 369з-3066/01.11.2023 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1.7 началниците на сектори/групи „Охранителна полиция“ в РУ при ОДМВР – В. – за територията, обслужвана от съответното РУ при ОДМВР – В..

Обжалваната заповед № 25-0967-000167/01.06.2025 г. е издадена от длъжностно лице на длъжност началник група към ОДМВР – В.. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 369з-3066/01.11.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

ЗППАП № 25-0967-000167/01.06.2025 г. е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП,

съгласно която за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

С. анализ на цитираната разпоредба налага извода, че адресат на предвидената по чл. 171, т. 2а ЗДвП принудителна административна мярка е единствено собственикът на МПС, за което са налице предпоставките на разпоредбата. В този смисъл мярката по чл. 171, т. 2а от ЗДвП не би могла да бъде законосъобразно приложена по отношение на лице, което не е собственик на МПС и следователно не може да бъде адресат на издадения индивидуален административен акт по чл. 171, т. 2а ЗДвП – така напр. Решение № 2290 от 18.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10035/2018 г.

Няма спор между страните, че автомобилът, чиято регистрация е прекратена със ЗППАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, е лизингов. От представения и приет като доказателство по делото Договор за оперативен лизинг от 20.05.2021 г. е видно, че страни по него са лизингодателят Порше Мобилити БГ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и лизингополучателят ИВ И СИЕ 2010 ЕООД ЕИК[ЕИК], като предмет на лизинга е превозно средство „Ф. К.“.

Приложеното е свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК]/24.02.2022 г., според съдържанието на което лек автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] е регистрирано като собственост на Порше Мобилити БГ ЕООД. Свидетелството за регистрация на МПС на основание чл. 179, ал. 1 ГПК е официален удостоверяващ документ, установяващ факта на регистрацията като административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение. Той е доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително относно собственика и основанията на придобиване, но не е титул за собственост.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ПАМ № 25-0967-000167/01.06.2025 г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от

лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 01.06.2025 г. лек автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] собственост на Порше Мобилити БГ ЕООД се управлява от Д. И. П., като свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача е отнето по административен ред с АУАН серия GA с номер 3347736 от 29.05.2025 г. Посоченият АУАН е приложен към административната преписка, Представена е и заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM – 1306268 от 29.05.2025 г., издадена от мл.автоконтрольор към РУ-М., ОДМВР – В., по силата на която СУМПС –[ЕИК] на Д. И. П. е отнето за срок от един месец.

Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а“, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, лишено от право да управлява МПС.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменияване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на МПС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съответно от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на МПС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на МПС, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. Следователно управлението на автомобила от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на лизингополучателя – ИВ и СИЕ 2010 ЕООД и на лишения от право да управлява МПС водач Д. И. П., които без знанието, без съгласието на собственика е управлявал лекия автомобил.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая, освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на лекия автомобил към установения противоправен резултат – управление на МПС от правоспособен водач. Поради което с наложената на Порше Мобилити БГ ЕООД с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП се нарушава принципът на съразмерност съгласно чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито в последствие са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускар, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него лек автомобил да бъде ползван и управляван от неправопособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до незаконосъобразност на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, разноси се дължат на жалбоподателя. По делото са представени доказателства за платена държавна такса в размер на 50,00 лева и платено адвокатско възнаграждение в размер на 3240 лева с ДДС.

От страна на ответника, с писмено становище е направено възражения за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1/09.04.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева, поради което съдът намира, че претендираното възнаграждение следва да бъде намалено до предвидения минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0967-000167 от 01.06.2025 г., издадена от началник група към сектор Пътна полиция към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – В..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – В. да заплати на Порше Мобилити БГ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], сумата от 1050 /хиляда и петдесет/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от Закона за движение по пътищата.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: